

ЛЬВІВСЬКИЙ НАУКОВИЙ ФОРУМ

МАТЕРІАЛИ

IV МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ
РОЗВИТКУ НАУКИ ТА ОСВІТИ**

9-10 лютого 2022 року

ЛЬВІВСЬКИЙ НАУКОВИЙ ФОРУМ

МАТЕРІАЛИ
IV МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ **РОЗВИТКУ НАУКИ ТА ОСВІТИ**

9-10 лютого 2022 року

Львів
2022

УДК 005

ББК 94.3(0)

Пріоритетні напрями розвитку науки та освіти: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції м. Львів, 9-10 лютого 2022 року. – Львів : Львівський науковий форум, 2022. – 75 с.

У даному збірнику представлені тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Пріоритетні напрями розвитку науки та освіти», організованої Львівським науковим форумом. Висвітлюються Пріоритетні напрями розвитку науки та освіти на сучасному етапі становлення, розглядаються сучасні наукові дискусії різних наукових напрямів.

Збірник призначений для студентів, здобувачів наукових ступенів, науковців та практиків.

Всі матеріали представлені в авторській редакції. За повноту та цілісність яких автори безпосередньо несуть відповідальність.

ЗМІСТ

БІОЛОГІЧНІ НАУКИ	5
<i>Авраменко Н.В.</i> ПЕРСПЕКТИВИ ГІБСКА СИРІЙСЬКОГО В ЛАНДШАФТНОМУ ДИЗАЙНІ М. ЗАПОРІЖЖЯ	5
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ.....	6
<i>Бражко О.В., Кожура В.В.</i> КОМПЕТЕНЦІЙНІ ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ОБЛАСТІ ЗАХИСТУ МАТЕРИНСТВА І ДИТИНСТВА	6
<i>Нотевський Є.В.</i> ГРОМАДСЬКА УЧАСТЬ ЯК ДРАЙВЕР РОЗВИТКУ ОБ'ЄДНАНОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ.....	7
ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ	9
<i>Voichuk N.</i> THE SOCIO-ECONOMIC FACTORS AS A REASON FOR THE EDUCATIONAL MIGRATION OF UKRAINIAN YOUTH.....	9
<i>Marchuk V.</i> THE ROLE OF INNOVATION IN DEVELOPMENT HOTEL AND RESTAURANT BUSINESS	11
<i>Maksymova I.I., Yehorova I.H., Koretska D.D.</i> ASSESSMENT OF COMPANY'S STRATEGIC COMPETITIVE POSITIONS IN THE INTERNATIONAL MARKET	12
<i>Альбещенко О.С.</i> ПОРТФЕЛЬНА СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ТУРИСТИЧНИХ ДЕСТИНАЦІЙ МИКОЛАЇВСЬКОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ	14
<i>Бестужева С.В., Пащенко М.В.</i> ПРОБЛЕМАТИКА АНТИДЕМПІГОВОГО ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ ВИРОБНИКІВ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОВІНТЕГРАЦІЇ.....	15
<i>Кушнір Ю.Б.</i> ПЕРСПЕКТИВИ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ	17
<i>Проскурніна Н.В., Бочков Д.Р.</i> АНАЛІЗ СУЧАСНОГО СТАНУ РИНКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ УКРАЇНИ.....	19
<i>Степчук Є.А.</i> ФІНАНСОВИЙ АНАЛІЗ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЇ	21
ІСТОРИЧНІ НАУКИ	23
<i>Бабинець І.І.</i> ПОРІВНЯЛЬНО - ПЕДАГОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ СУЧАСНОСТІ: ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМІВ В УКРАЇНІ.	23
<i>Прийдун С.В.</i> ВІДНОВЛЕННЯ ІМПЕРІЇ НА ЗАХОДІ У 800 Р. У КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ «RES PUBLICA CHRISTIANA».....	25
КУЛЬТУРОЛОГІЯ	28
<i>Дзундза Л.П.</i> МУЛЬТИКУЛЬТУРАЛІЗМ ЯК СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН.....	28
МЕДИЧНІ НАУКИ	30
<i>Іваніків Н.М., Караба Р.І.</i> РОЗЛАДИ АУТИЧНОГО СПЕКТРУ. ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ, СИМПТОМИ ЗАХВОРЮВАННЯ ТА ДІАГНОСТИКА	30
<i>Іваніків Н.М., Ключник Ю.І.</i> МЕТОДИКА СКАНДИНАВСЬКОЇ ХОДЬБИ В РЕАБІЛІТАЦІЇ ТА ЇЇ ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ НА СЕРЦЕВО-СУДИННУ СИСТЕМУ	32
<i>Іваніків Н.М., Кріль А.А.</i> МЕТОДИ КОМПЛЕКСНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ПРИ РЕВМАТОЇДНОМУ АРТРИТІ.....	34
<i>Іваніків Н.М., Менчишин Д.Р.</i> ОСОБЛИВОСТІ ВІДНОВНОГО ЛІКУВАННЯ ХВОРИХ З ХІМІЧНИМИ ОТРУЄННЯМИ	36
<i>Середа С.О.</i> ВИЗНАЧЕННЯ НАЙЧАСТІШИХ ПРИЧИН УСКЛАДНЕНЬ У ПАЦІЄНТІВ З COVID-19.....	37
ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ.....	39
<i>Блудова А.</i> АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПСИХІЧНОГО РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ ЗА Г. КОСТЮКОМ У НОВОМУ ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ	39

- тенденції інноваційного розвитку освіти у контексті розвитку суспільства знань;
- проблеми забезпечення та моніторингу якості освіти на національному та наднаціональному рівнях;
- проблеми європейської інтеграції у сфері освіти та ін.

Початок другого десятиліття ХХІ ст. поставив перед глобальною освітньою громадою в умовах пандемії Covid-19 якісно нові завдання, реалізація яких вимагає, перед усім, всебічної диджиталізації освітнього простору кожного конкретного закладу освіти, так само як і регіональних, національних, пан-регіональних та глобального освітнього просторів. За таких умов суттєво нових проявів набувають глобалізаційні та інтернаціоналізаційні тенденції, що перетворилися на домінуючі освітнього розвитку упродовж двох попередніх десятиліть. Порівняльний аналіз, систематизація та узагальнення нових реалій, моделювання подальших перспектив розвитку освіти є пріоритетним завданням міжнародної громади компаративістів в сучасних умовах.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Інститут педагогіки НАПН України. Відділ порівняльної педагогіки. <http://undip.org.ua/structure/research%20units/>
2. Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих імені Івана Зязюна НАПН України. Відділ зарубіжних систем педагогічної освіти і освіти дорослих. ipood.com.ua/viddil-zarubijnih-sistem-pedagogichno-osviti-i-osviti-doroslih/
3. Інститут професійно-технічної освіти НАПН України. Лабораторія зарубіжних систем професійної освіти і навчання. <https://ivet.edu.ua/labs/isvet>
4. Сбруєва А. Історичні етапи розвитку порівняльної педагогіки: глобальний та національний контексти. Порівняльна педагогіка: методологічні орієнтири українських компаративістів : хрестоматія / авторський колектив, К. : Педагогічна думка, 2015 – С.6-29. <http://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/71483>
5. Українська асоціація дослідників освіти (UERA). <https://www.uera.org.ua/uk/>
6. Bray, M. (2003) Comparative Education in the Era of Globalisation: evolution, missions and roles Policy Futures in Education, Vol. 1, № 2, P. 209 – 224

Прийдун С.В.,
кандидат історичних наук,
викладач кафедри всесвітньої історії та релігієзнавства
Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка

ВІДНОВЛЕННЯ ІМПЕРІЇ НА ЗАХОДІ У 800 Р. У КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ «RES PUBLICA CHRISTIANA»

Характерною рисою політичного розвитку варварських держав раннього середньовіччя було намагання відтворити політичні та правові інституції Римської імперії, адже, незважаючи на падіння Риму і крах легітимності імператорів Західної Римської імперії (відправлення інсигній імператорської влади Одоакром у Константинопіль у 476 р.), сам образ імперії залишався ідеалом системи політичної організації, державного управління та оподаткування. У цьому контексті навіть мілітарна перевага та часткова християнізація германських народів не могла компенсувати їхньої відсталості від Риму, який був центром не лише потужної політичної організації, але й втіленням певної ідеальної форми співжиття різних народів, об'єднаних спільною ідеєю – величі, вічності і досконалості імперії.

Очевидно, що падіння Римської імперії оцінювалось тогочасними інтелектуалами та ідеологами не просто як завершення епохи, а супроводжувалось есхатологічними очікуваннями та ототожнювалось з глобальною катастрофою, наслідки якої можна виправити, відновивши саму імперію. Найбільшою прогресивністю у розбудові державних інституцій відзначались франки, лідер яких Хлодвіг з роду Меровінгів став першим варварським правителем, який прийняв християнство за римським зразком. Саме цей крок Хлодвіга дозволив перетворити державу франків на природнього та ідейного союзника Святого Престолу, а також поступово залучати церковну ієрархію до зміцнення політичної організації. Однак, окрім

охрещених германських народів та їх держав, найбільше відновлення імперії потребувала інституція, яка трансформувала Рим у центр «*Res publica Christiana*» – Святий Престол. В умовах експансії варварів і конкуренції з церковною організацією Візантійської імперії Римській курії необхідною була підтримка світського правителя, статус якого унеможливив би будь-які претензії на суверенність Риму як релігійної, а згодом і політичної організації. Відтак основним інструментарієм реанімації імперії стала тісна співпраця між Святим Престолом та франками, які після поступового усунення династії Меровінгів активізували свою експансію, ідейною основою якої стала християнізація язичницьких народів. Саме завдяки підтримці майордома франків Піпіна Короткого відбулась інституалізація патримонія святого Петра – папської держави, таким чином світська влада єпископа Римського стала доконаним фактом. В основу концепції поєднання духовної і світської влади римським понтифіком, тобто створення християнської теократії в Італії, було покладено сфальсифікований документ – Константинів дар. Зміцнюючи папу Римського політично і мілітарно, Піпін Короткий також потребував ідейної підтримки Риму, оскільки фактично готувався остаточно усунути Меровінгів від влади і самому стати королем.

Таким чином, визнаючи світську владу римського понтифіка, останній з майордомів Нейстрії намагався подолати кризу легітимності, адже санкціонувати зміну династії і провести процедуру коронації мав право лише папа Римський, який у 754 р. визнав Піпіна Короткого королем франків і здійснив процедуру інтронізації. Ця неписана угода заклала міцну основу інтеграції світської і духовної влади у Європі [1, с. 27].

Держава франків досягла апогею свого розвитку за Карла Великого, якому вдалось не лише підкорити народи, які проживали на теренах колишньої Римської імперії, але й істотно розширити свою владу на схід. У цьому контексті найважчим було протистояння із саксами, які були язичниками і чинили жорсткий опір експансії франків. Необхідно акцентувати увагу, що ідейною основою експансії на схід було навернення язичницьких народів до християнської віри, яскравим свідченням цього є капітулярії з управління Саксонськими територіями, які передбачали смертне покарання усім, хто справлятиме язичницькі культу і чинитиме опір християнізації. Таким чином, приналежність до християнства ставала символічним визнанням влади Карла Великого. Очевидно, що така політика реалізовувалась за активної підтримки Святого Престолу.

Зміцнення та істотне розширення держави Карла Великого, яка за своєю суттю була конгломератом різних народів, культур і релігій, актуалізувало пошук нових ефективних інструментів та механізмів врядування, які могла забезпечити найдовіреніша форма держави – імперія. Карл Великий продовжував традицію тісної співпраці з Римом – італійський напрямок його зовнішньої політики був одним із найпріоритетніших і найуспішніших, свідченням чого стала нейтралізація ворога папської області – Лангобардського королівства. У 773–774 рр. на запрошення папи Римського Андріана I Карл Великий розгромив війська свого колишнього тестя Дезидерія і прийняв титул короля лангобардів. Це істотно зміцнило авторитет Карла Великого в Італії, а також легітимізувало франкські претензії на римську спадщину, і очевидно, що не могло не викликати занепокоєння у Константинополі. Проте такий розвиток подій цілком влаштував Святий Престол, який міг не лише отримати потужного світського союзника в протистоянні із Константинопольським патріархом, але й відновити єдність усього християнського світу, формуючи «*Res publica Christiana*».

Новий папа Римський Лев III активно намагався реалізувати цей задум шляхом подальшого прискореного зближення з Карлом Великим, що стало причиною для повстання і арешту римського понтифіка. І лише активне втручання Карла Великого забезпечило відновлення влади Лева III і нейтралізації усіх його опонентів. Очевидно, що виступ проти Лева III і роль Карла Великого в подоланні його наслідків сприяв й надалі зближенню найавторитетнішої духовної і найвпливовішої світської постаті в Європі, а також змушував обидві сторони шукати нову модель союзу, яка б унеможливила будь-які замаху на легітимність влади як папи Римського, так і його політики. Очевидно, що забезпечити досягнення такого статусу Святого Престолу можна було лише шляхом відновлення найдовіренішої, з позиції середньовічних інтелектуалів, форми політичної організації – імперії. Тому подія, яка відбулась 25 грудня 800 р. під час різдвяної меси у базиліці Святого Петра, була логічним і прогнозованим черговим етапом розвитку відносин між найвпливовішою релігійною організацією та найпотужнішою державою тогочасної Європи. Коронація Карла Великого імператорською короною стало апогеєм цієї співпраці, і, незважаючи на свідчення Ейнгарда про те, що це була самовільна і неузгоджена ініціатива Лева III, про

яку Карлу Великому було невідомо, вона офіційно трансформувала державу франків в імперію, легітимність якої ґрунтувалась на ідеї тяглості та величності влади римських Августів, наступність та спадкоємність імперії забезпечувалась римським понтифіком як духовним та світським правителем Риму [2, с. 254–255]. Як зазначає Ж. Ле Гофф, Карл Великий справді не був у захваті від ідеї отримати імператорську корону з рук папи Римського, оскільки вважав себе «*rex a Deo coronatus*» (коронованим Богом), однак криза легітимності, яку він відчував в ідеологічному протистоянні з Константинополем, а також необхідність вдосконалення системи адміністративного управління завойованими територіями стали основними мотивами, які дозволили Леву III реалізувати його амбітний задум [1, с. 44–45]. І трактування Ейнгарда процесу коронації Карла Великого імператорською короною видається своєрідним дипломатичним заходом, спрямованим на уникнення ескалації протистояння з Візантією.

Натомість Лев III, інтронізуючи Карла Великого, не лише скріплював тісний союз з наймогутнішим світським правителем Європи, забезпечуючи таким чином собі гаранта суверенітету патримонія Святого Петра, але й формував ідейну та правову основу для відновлення юрисдикції римського понтифіка над усім християнським світом, особливо над Константинопольським патріархатом. Відновлення імперії стало ідейним тріумфом Святого Престолу, оскільки дозволяло створити нову політичну організацію усіх християн – «*Res publica Christiana*». До того ж, відновлюючи імперію у 800 р., Лев III фактично удосконалив модель папоцезаризму, оскільки створював прецедент процедури легітимізації майбутніх імператорів, підпорядковуючи світську владу духовній, що в майбутньому призведе до боротьби за інвеституру [3, с. 318]. Що стосується держави франків, то за своїми розмірами та етнічною і культурною різноманітністю вона повністю відповідала статусу імперії, однак її розширення та різні рівні розвитку окремих території вимагали відновлення римської законодавчої системи. Таким чином, набуття Карлом Великим титулу імператора зумовлювалось не лише ідеологічними мотивами, але й необхідністю переходу від формального підпорядкування територій до їх правової інкорпорації. Тому цілком логічним є те, що перша редакція «Лоршських анналів» обґрунтовувала право Карла Великого на титул імператора кількістю та розмірами територій, підпорядкованих йому, а не з відносинами з церквою чи Святим Престолом. Окрім того, після 800 р. простежується тенденція до вдосконалення системи адміністративного врядування, розширення правових засад функціонування політичних інститутів. Зокрема, протягом 801–814 рр. Карлом Великим було видано чи затверджено 79 капітуляріїв та соборних актів, для порівняння за період 768–801 рр. – лише 24 аналогічних документи [4, с. 43–44].

Таким чином, відновлення імперії у 800 р. стало кульмінацією тісної співпраці між франкською державою та Святим Престолом, закріпленням союзу світської і духовної влади в рамках нового політичного проєкту, легітимність якого ґрунтувалась на величі та довершеності Римської імперії. Для папи Лева III коронація Карла Великого стала справжнім тріумфом у контексті його протистояння із Константинопольським патріархом, адже відновлення імперії на Заході було не лише мілітарним викликом для Візантії, але й серйозною ідейною дилемою, оскільки римський понтифік не просто відновлював стару імперську ідею, а намагався вписати її в нову політичну організацію всіх християн – «*Res publica Christiana*», не обмежуючись територією лише Західної Європи. Натомість для Карла Великого коронація імператорською короною було спробою подолати кризу легітимності, адже, незважаючи на мілітарні перемоги і величезні території, його політична організація істотно поступалась Візантійській імперії. Конгломерат різних народів, культур та релігій, яким була держава франків, міг успішно функціонувати і розвиватись лише довкола консолідуючої ідеї – такою ідеєю могло стати християнство з традиціями римського права.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ле Гофф Ж. Цивілізація середньовікового Запада. Москва: Издательская группа Прогресс, Прогресс-Академия, 1992. 376 с.
2. Эйнхард. Жизнь Карла Великого. Москва: Институт философии, теологии и истории св. Фомы, 2005. 304 с.
3. Лэмб Г. Карл Великий: Основатель империи Каролингов. Москва: ЗАО Центрполиграф, 2002. 427 с.
4. Империи Средневековья. От Каролингов до Чингизидов / Под ред. С. Гугенхейма. М.: Альпина Паблшер, 2021. 508 с.